

Chyby

Co se týče mě a mého miláčka, dopouštěla jsem se, dopouštím se a zřejmě se i dopouštět budu mnoha chyb.

První – už tragická chyba byla ta, že jsem ho vůbec poznala.

Druhá – snad ještě horší, že jsem se do něj okamžitě zamilovala.

Třetí – že jsem to vydržela čtyři roky.

A čtvrtá – že jsem mu dneska, když šel okolo mě s tou svou a tvářil se, jako že ho to přímo bolí, ale že proti tomu nemůže nic dělat, že jsem mu už konečně, pro jednou, nerozbila hubu!

Důležitá hranice v IQ

Moje spolužačka Blanka nebyla hezká. Měla paradoxně moc dlouhé nohy a měla moc krátký obličej. S Blankou nikdo nechodil a o panenství přišla nějakým ošklivým (i když dobrovolným) způsobem. Blanka se snažila někoho ulovit na základce, na gymnáziu, na vysoké škole a v zaměstnání. Muži (bagristé, inženýři i umělci...) ale vždycky dali přednost oplácaným blondýnkám, s kterými se nedalo bavit o chromozomech (Blanka byla vědkyně) ani o kultuře (Blanka malovala na sklo). Ve čtyřiatřiceti si Blanka přestala barvit vlasy (měly barvu, která se nedá vyjádřit jedním slovem) a nejčastěji si oblékala šaty, které v pubertě nosila do pěveckého sboru.

Pak jednou před šesti lety šla Blanka do městské knihovny, toužila totiž pořád po informacích a chtěla něco vědět o historii Náprstkovy muzea. Vybírala si literaturu a najed-

nou zaslechla ohnivý vodopád slov. Řinul se z přednáškové síně. Projev tam měla doktorka Habrová. „Žena, která se rozhodne žít sama bez muže, je v očích veřejnosti poznamenána jako čarodějnice. Je nad ní metla pohrdání a nedůvěry...“ Blanka denně viděla shovívavé pohledy svých vdaných kolegyň. Každé ráno čelila svému šéfovi, který před všemi říkal: „Ještě že nejsou chlapi chytrý a slepí, to bys, Blanko, nebyla zástupce vedoucího oddělení, ale dřepěla bys doma a rodila děti...“ Blanka **věděla**, že její šéf je idiot, z úst doktor-ky Habrové, spolu s dalšími sto sedmdesáti ženami, slyšela, že muži jsou idioti všichni! Přes noc se stala feministkou. Překládala odborné články zahraničních časopisů, jezdila na kongresy a měla semináře. Brzo opustila svůj vědecký post a za ženskou rovnoprávnost bojovala profesionálně. Všem ženám vysvětlovala z vědeckého hlediska, že muži jsou méněcenné pohlaví a že v nejlepším případě skončí jako nemyslící bytosti. Blanka slavila úspěch v Indii, v čele průvodu nesla transparent s heslem: „Pryč s krvavou nadvládou samců!“, a v Africe si získala důvěru Masajek, když ignorovala válečníky a **jenom ženám** dala sedm sprejů proti mouchám.

No... Blanku jsem náhodou potkala před

čtyřmi lety. Světoběžnictví jí dodalo jistotu, jistota jí dodala šarm a taky měla asi víc peněz. V Norimberku si ve speciálním butiku koupila džíny s prodlouženou délkou a vypadala na svých tenkých nohách exoticky. Byly jsme ve vinárně. Chtěla jsem brzo odejít, protože jsem musela syna brzo ráno odvést do jeslí. Blanka nechápala, proč s dítětem nejde můj muž, a radila mi, ať ho opustím, že mi ženy z komunity s dětmi pomohou, a ať rozhodně zapomenu na sex, protože v něm je drasticky zakódována mužská dobyvačnost. Pak na Blanku padla únava (zrovna se vrátila ze stáže v Austrálii) a důvěrně mi šeptla: „Víš vůbec, jaký mám IQ?“ Nevěděla jsem. „Přesně tak vysoký, abych na základě vlastní osobnosti vytvořila oficiální program!“ řekla Blanka.

Pak usnula a já ji odvezla domů, a neměla jsem kam ji uložit, protože všude byly papíry s přednáškami na komplikované téma: „Mužská suverenita pochází z mužské podstaty. Je proto třeba zlikvidovat základ...“

Setkaly jsme se zase za rok. Blanka byla opálená a šťastná. Žila s Bertíkem. Potkala ho v Japonsku. Byl to Kanadčan a byl pokladníkem kanadského feministického kroužku. Jeho otec tloukl matku a Bertík se už v dětství rozhodl, že bude bojovat proti týrání žen. Blanka chtě-

la vědět, jaký používám prací prášek a jak se dělají makové buchty...

Pak jsem Blanku viděla předloni. V očích měla něco dychtivě neřestného, táhla mne do sklípku. „Mám tu schůzku s Jonášem,“ prozradila mi. „To je můj milenec. Je fotbalista. Moc spolu nekonverzujeme, ale...“ Blanka se zatvářila tak, že jsem se zachvěla hrůzou, že její slova zkazí všechny slušné lidi, co s námi sedí v místnosti.

Před rokem jsem Blance zatelefonovala. Blanka se přiznala, že k milenci Jonášovi přibyl milenec Jarda. Chce psát knihu a Blanka s ním prožívá takové umělecké sepětí, o jakém zatím četla jen v pitomých dívčích románech...

Před měsícem mi Blanka zavolala sama. Daly jsme si sraz v pět. Přišla už ve čtyři. Vychrlila na mě, že na ni čeká její milenec David a že jí musím dělat alibi před Bertíkem, Jonášem a Jardou...

Včera jsem Blanku viděla v televizi. Promítali záznam z ženského kongresu v Kalifornii. Blanka tam prosadila, že bude ve všech vyspělých zemích zavedeno mnohomužství. Že se každé ženě, všech vrstev i ras, povolí zákonem neomezený počet manželů.

Už to vím. Blanka má IQ 178. To je zřejmě přesně ta hranice, která je nutná k tomu, aby

si člověk na základě vlastní osobnosti dokázal prosadit oficiální program.

P. S.: Pořádila jsem si sedm manželů. Blanka jich má čtrnáct. Blanka byla z nás ženských vždycky nejlepší...